Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Prophetier.

(Fra „Millennial Star.“)

I forskjellige Tidsrum har der været Mænd, som ere blevne kaldte Propheter. Disse Mænd have været istand til at forudsige Begivenheder, som skulde finde Sted paa Jorden. Disse Forudsigelser have været forskjellige i deres Karakteer, da de undertiden have forudsagt Begivenheder, som skulde indtræffe om kort Tid, og til andre Tider have de forudforkyndt, hvad der først skulde blive opfyldt i en fjern Fremtid. Herren har forlenet Menneskene med mange Gaver, hvilke give sig tilkjende i den Færdighed, det Geni og Talent, der udvises i deres Gjerninger. Kong David var høiligen begunstiget af Herren som Digter og Componist. Herren ønskede, at et Tempel skulde bygges til hans Forherligelse, og han forlenede Salomon med de nødvendige Egenskaber for at han kunde opføre ham et Saadant. Herren ønskede, at Propheterne skulde opløfte deres Røst iblandt Folket, udraabe Syndens Følger og Fremtidens Velsignelser for de Retfærdige, ligesom han ogsaa aabenbarede for dem, hvad han ønskede, at Folket skulde vide. Saaledes have Propheterne i forbigangne Tider aabenbaret visse Forudsigelser. Meget ofte have de havt en Advarsel til Folket, at dets syndige Levnet vilde have visse Følger. Eftersom Guds Loves Overtrædere bestandigen have udgjort Mængden, saa have nødvendigviis Propheterne havt Mere, der var Sørgeligt end Glædeligt, at forudsige Folket, og dette har just ikke gjort dem yndede. At forudsige, hvad der skulde skee i Fremtiden, enten det var Godt eller Ondt, var ikke den eneste Pligt, som Propheterne havde at udføre; foruden dette havde de ogsaa at foreholde Menneskene deres Overtrædelser, hvilket bestandigt har opvakt Menneskenes Had imod dem. Det jødiske Folk var saa vel bekjendt for deres Forfølgelser mod Propheterne, at Stephanus spurgte dem: „Hvilken af Propheterne have I ikke slaaet ihjel?“ Det er mærkværdigt ved at læse Propheternes Skjæbne, at Alle af dem

vare meer eller mindre bekjendte med denne Kjendsgjerning. Herren havde aabenbaret for enhver af dem sine Anslag og Hensigter, — han udfoldede Verdens Fremtidshistorie for dem. Propheterne vare Mænd, som Herren høiligen elskede og havde Tillid til; de vare Herrens Venner, hvilke han havde valgt til at hjælpe ham i at helliggjøre de Retfærdige.

Herren har ved sine Tjenere forudsagt Begivenheder, som skulde skee, og derpaa har han ved sin egen Magt opfyldt det. Han aabenbarede til Propheten Daniel, at i de sidste Dage vilde han oprette et Rige, der skulde bestaae for evigt. Han aabenbarede for sin Tjener Johannes, at der skulde komme en Tid, da en hellig Engel skulde bringe Evangeliet til Jorden; han har ihukommet sit Løfte, og Engelen er kommen. Herren aabenbarede for Propheten Esaias, at i de sidste Dage vilde han samle sit Folk, og han gjør saa. I disse sidste Dage aabenbarede han for Joseph Smith, at i Amerika skulde Syden reise sig imod Norden, hvilket er blevet opfyldt. Disse ufeilbarlige Prophetier overbevise de Oprigtige om, at den Herre Zebaoth er den store Gud og en Konge over alle Guder. Hellige Mænd og Engle maae beundre Ufeilbarligheden af Prophetiens Aand, og en Skare, hvis Røst vil være som mange Vandes Lyd, vil synge deres Lovsange for at prise den Almægtige, som udfører sin uindskrænkede Villie. Sacharias propheterede, at Frelseren skulde komme og staae paa Oliebjerget, hvilket er lige over for Jerusalem, for at stride mod Jødernes Fjender, og denne Forudsigelse vil bogstaveligen gaae i Opfyldelse. Naar de Forstandige og Oprigtige see Prophetiernes Opfyldelse, saa bringes de derved til at ære Propheterne, som have forudsagt dem, og overbevises derved om det Væsens Storhed, som har aabenbaret dem disse mærkværdige Kjendsgjerninger. Optegnede Prophetier aabne en viid Mark for Granskeren efter Sandhed og overbeviser ham om Tilværelsen af en alviis Skaber.

Guds Tjeneres Mirakler have været nøiagtigen efterabede af Magiere, saaledes som det var Tilfældet i Mose Dage. Ugudelige Mennesker kunde nedkalde Ild fra Himmelen, helbrede de Syge og gjøre mange andre forunderlige Ting; men de have aldrig ved Modstanderens Hjælp været istand til at forudsige Begivenheder, der virkeligen ere gaaede i Opfyldelse, saaledes som Guds Propheter have gjort. Propheterne have forudsagt Ting fra Adams Dage indtil den Tid, da denne Verden skal blive herliggjort; men der findes ikke een eneste Bog, der er skreven af de Ugudelige, som er mærkværdig paa Grund af deres prophetiske Forudsigelser. Der have været Mænd, som have forudsagt nogle Ting, der ere mærkelige; f. Ex. John Wesley forudsagde, at Evangeliets Gaver skulde blive gjengivne, og det er skeet. Andre have forudsagt, at Menneskenes Søns Komme er nær; men saadanne Menneskers Sind ere blevne paavirkede ved Læsning af de Mænds Forudsigelser, til hvilke Herren har aabenbaret sine Hensigter. De hellige Skrifter ere fulde af Forudsigelser, der ere blevne opfyldte og indeholde mange andre, som ville gaae i Opfyldelse. Apostelen Peder taler om Prophetien som et stadfæstet Ord, hvilket vi skulde give vel Agt paa. Herren kan give et Menneske Viisdom, og det kan misbruge den, — han kan give et Menneske Tro, og det kan undlade at vise den i Gjerninger, men optegnede Prophetier er et Naademiddel for den Troende til at styrke hans Tro derved, at han kan see deres Opfyldelse. Den største Tilkjendegivelse af Guds Godhed er bleven forudsagt ved prophetisk Syn, og vore Forfædre have fryded sig i Forudnydelsen af

disse Dage, da Evangeliet igjen skulde blive aabenbaret i dets Fylde. Det lader til, efter hvad vi læse, at Abraham havde en hoi Mening om Prophetiens Værd, idet han ansaae den for at være langt høiere end en Meddelelse fra En, som var opstanden fra de Døde. Propheterne ere de ædleste Mænd, — Mænd, som have det største Mod, fordi de maae bære Verdens Foragt, — Mænd af den største Kjærlighed, fordi de søge Verdens Frelse, — Mænd af den største Selvfornægtelse, thi de give Slip paa Verdens Forfængelighed; de ere Mænd, der bevidne deres Oprigtighed ved at nedlægge deres Liv for Sandheden. Engle have været Propheter. Der var en Engel, som ikke vilde tillade Johannes at tilbede ham, men sagde, at han var en af hans Medtjenere og hans Brødres, Propheternes. Nu beundre vi Propheterne, — vi ere blevne advarede, opmuntrede og velsignede ved dem, og enhver Hellig kan formedelst Tro, Taalmodighed og Flid forarbeide sig Prophetiens Gave; han kan voxe til en Prophets Fuldkommenhed — indtil hans Karakteer bliver ligesaa ædel, som deres var. Prophetiens Gave bestaaer i at være i Besiddelse af Himmelens Aabenbaringer. De Retfærdige ville forblive hos Propheterne, naar Jorden er løst fra Forbandelsen, og naar disse kunne forudsige en evigvarende Glæde. Disse evige Sandheder ere opmuntrende for enhver Sidste-Dages Hellig, tilskynder ham at stræbe for at opnaae Propheternes Magt og Herlighed og deelagtiggjøres med dem i disse Glæder iblandt de Igjenløste.

Hvorledes skal jeg komme til Zion?

(Fra „Millennial Star.")

Dette er et Spørgsmaal, der ofte bliver gjort af de Hellige, men som tilsyneladende ikke er bleven besvaret til deres Tilfredshed at dømme efter dets hyppige Gjentagelse. Min Hensigt er at gjøre det foregaaende Spørgsmaal til Gjenstand for nogle faa Bemærkninger, idet jeg beder, at Herrens Velsignelse maatte ledsage dem til de Gode iblandt de Hellige. Dette er en Sag af stor Vigtighed for dette Folk i deres adspredte Tilstand, og jeg nærer ikke eet eneste Dieblik den Tanke, at jeg kunde fremsætte Alt, hvad der skulde siges om denne Gjenstand, men jeg skal indskrænke mig til eet Princip, som jeg troer er det allervigtigste, og overlader til Andre, der bedre end jeg er istand til at fremsætte Evangeliets Grundsætninger, at udvikle de enkelte Dele, og jeg er vis paa, at Lydighed til dette Princip er det allerfordeelagtigste Middel til de Helliges Indsamling. Aabenbaringerne i de sidste Dage erklære tydeligen, at Herren vil samle sit Folk, og et Præstedømme, kaldet til at bekjendtgjøre hans Villie for Folket, ere de Redskaber, ved hvilke han vil lade denne vigtige Begivenhed finde Sted paa Jorden; men det er tydeligt, at dersom Ingen vilde give Agt paa Guds Tjeneres advarende Røst, vilde der ikke være Nogen til at samles. Hvorledes vil da dette blive bragt til at skee? Just paa samme Maade, som de Hellige ere komne i Besiddelse af enhver anden Velsignelse,

de nyde, skulde de nemlig formedelst Lydighed til de fastsatte Fordringer ogsaa blive deelagtige i denne Naade, som følger Evangeliet. „Nu vel," siger En, „lad mig vide den Betingelse, paa hvilken jeg kan sikkre mig denne Velsignelse, og jeg vil gladeligen stræbe at forskaffe mig dette Privilegium, thi jeg er træt af Babylon og alle dets Onder." Forskrækkes ikke, og jeg skal sige Dig, hvori Betingelsen bestaaer — det er Lydighed. „Nu den gamle Tale om igjen." Ja. Er Du træt af at høre den ofte gjentagne Tale? Har Du lært Alt, hvad Herren ønsker Du skal lære? Har Du levet ved hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund? Dersom Du ikke har gjort det, saa vil Du have at lytte til Guds Tjeneres advarende Røst, der venligt opfordrer Dig til Lydighed, indtil Du bliver fortrolig med Opfordringen og lærer at underkaste Dig de Raad, som have de Helliges Forløsning til Formaal. Jeg vil spørge: Hvad er det, som har foraarsaget saa megen Elendighed i Verden? Vi finde Svaret paa dette Spørgsmaal i Ordet Ulydighed. Dersom der var nogen Mulighed for, at vi kunde faae den Almægtiges Bifald ved at følge et Løb, der er modsat det, Herren bestandigen fordrer af sine Hellige, da kunde vi med Frihed for Straf tage hvilken Vei, vi syntes bedst om uden at udsætte os for stor Fare; men som Indsamlingen er eet af Evangeliets Principer, kan den kun opnaaes ved Lydighed til alle dets foregaaende Fordringer og Grundsætninger. Dersom vi ønske at blive samlede hjem, maae vi have Tro paa Gud og Præstedømmet, som han har beskikket fra Propheten ned til Diaconen, enhver Mand paa sin Plads, og forenede arbeide tilsammen, idet vi Alle drage een Vei — den nemlig, der er den eneste rette.

Der hersker en Følelse hos Mange, som kalde sig selv Hellige, at dersom de gjøre Noget for at fremrulle Guds Værk, vil den Mand, der præsiderer over Grenen eller Conferencen, faae al Æren for et saadant Arbeide; men det vilde være godt for dem, som nære disse Følelser, at blive frie for dem, dersom de ønske at holde Skridt med Guds Værk; thi dersom de blive længe overseede, ville de skade dem, der pleie dem, og bringe dem i Mørke. Satan er paa Vagt, provende at lokke Folket fra Pligtens Sti, og dersom de Hellige ikke ere paapassende, ville de blive ledte paa Vildspor uden Magt til at befrie sig, og blive værre, end om de aldrig havde kjendt Sandheden. Den Maade, hvorpaa jeg har lært Noget, er ved strængt at holde mig til de Raad, der gives af Guds Tjenere, der ere blevne beskikkede til at raade mig; ved dette Middel er jeg bleven istand til at holde Djævelen paa sit eget Sted langt fra mig. Dette er de Helliges Erfaring i alle Verdens Tidsaldre. Naar Menneskene faae nogen anden Følelse end denne, ere de udsatte for at overvindes og falde i Overtrædelse. Dersom vi ville undgaae de Domme, der ere ved at udgydes over en straffskyldig Verden, maae vi være virksomme og arbeide, søgende Herren om Kraft, for at vi kunde blive istand til at arbeide Haand i Haand med hverandre, at den Almægtiges Hensigter maatte blive fuldførte, idet vi ere omhyggelige med de Midler, som staae til vor Raadighed, at ingen af dem bortødsles; men istedetfor dette er der en Tilbøielighed hos Mange til at gjøre en uviis Brug af Frugterne af deres Arbeide og anvende dem til Drik og andre daarlige Ting, der i Virkeligheden ikke ere dem til nogen Nytte.

De Hellige, eller i det Mindste Mange af dem, have Midler i deres Magt til at gjøre Meget for sig selv i Henseende til deres Emigration, og dersom de vare flittige til at bede og nidkjære til at gjøre

Opoffrelser for Sandheden, og understøtte Guds Værk ved deres Midler, eftersom Evangeliet fordrer det, vilde de see den Almægtiges Haand over dem til deres Bedste; men det er fordi mange af de Hellige forsømme deres Pligter, at de møde saamange Hindringer paa deres Vei, og istedetfor at betragte Sagen, som den er, ere de villige til at lægge Sadlen paa ethvert Sted, kun ikke paa den rette Hest. Det var paa Grund af Overtrædelse, at Israel var holdt saa længe fra at arve det udvalgte Canaans Lands Velsignelser, og det er fordi Mange ikke have udført Guds Tjeneres Raad, at de maae forblive i en adspredt Tilstand. Der ere alligevel Undtagelser herfra, og uden Tvivl ville de, der trofast have opfyldt de Pligter, som have været dem paalagte i deres forskjellige Stillinger, og endnu have været ude af Stand til at udfrie sig selv fra Babylon, dog taknemmeligen anerkjende et kjærligt Forsyns Haand i Alt, hvad der er dem vederfaret, og see, at det var i en viis Hensigt under den Almægtiges Control. Det nytter ikke at nære den Tanke, at vi kunne gaae bort fra Herren, thi hans Øie er over os til enhver Tid formedelst hans Engle fra det Høie. Han leder dette Folk og styrer sit Værk paa Jorden, ligesom han bestandigen vil regjere og beherske Omstændighederne til de Lydiges Fordeel, indtil hans Rige er grundfæstet i Magt, og enhver Velsignelse, som fra Begyndelsen har været lovet de Retfærdige, er sikkret de Hellige. Vi have ikke mere Fordring paa den Almægtiges Velsignelser end den øvrige Deel af Menneskeslægten uden paa den Betingelse, at vi opfylde de Pagter, vi have gjort med ham og hans Tjenere. Lad os da Alle som Een være virksomme og bestandigt søge at faae vide, hvad Herren gjennem sit Præstedømme fordrer af vore Hænder i Dag, at vi maae være beredte for Pligterne for imorgen og tage Fordeel af enhver Omstændighed for at bevirke vor Udfrielse, saa at, naar Herren aabner Veien for os gjennem sine Tjeneres Raad, vi maae være beredte til at gaae hjem med den Almægtiges Bifald som Belønning for vort trofast udførte Arbeide, og saaledes beredte sidde ned i Zion blandt Sandhedens Veteraner, som i alle Tidsaldre have arbeidet uophørligen for den nedtraadte Menneskeheds Frelse.

Tro.

(Fra „Millennial Star.")

Tro er et Princip, som er væsentligt nødvendigt, vi skulde være i Besiddelse af for at erholde de Velsignelser, vi søge. Uden dette vilde vi ikke være istand til at opnaae Ophøielse i Himmeriges Rige. Det er — eller skulde være — de Sidste-Dages Helliges Ønske at modtage Evangeliets store Velsignelser. Vi have modtaget de Principer, der vil sikkre os dem, forsaavidt som vi ville øve en levende Tro paa dem. Tro er, eftersom vi forstaae det, Bevæggrunden til vore Handlinger. Det var Tro, der bragte Mænd i fordums Tider til at fuldføre de store Gjerninger, de gjorde. Vi læse, at formedelst Tro bragte Josva Solen til at staae stille.

Ligeledes læse vi: „Formedelst Tro var Abraham lydig, der han blev kaldet at udgaae til det Sted, som han skulde tage til Arv; og han gik ud, dog han ikke vidste, hvor han kom." Her have vi et optegnet Exempel paa en sand Guds Tjeners Tro. Han modtog en Befaling fra Himmelen at gaae ud til et fremmed Land; han havde Tro paa Gud, derfor forespurgte han sig ikke om Befalingen, men gik frem og var lydig. Følgen blev, at han modtog store Velsignelser af Guds Haand, og at han var elsket af sin himmelske Fader paa Grund af sin Tro og Lydighed. Dersom han havde spurgt og tvivlet om Befalingen, vilde han ikke have gaaet fremad, og derfor vilde han ikke være bleven begunstiget af Herren. Atter, i Mormons Bog finde vi Troens Virkninger skjønt oplyste i Propheten Nephis Liv. Da han og hans Brødre vare blevne befalede at vende tilbage til Jerusalem igjen for at erholde de Plader, som indeholdt deres Forfædres Slægtregister, havde hans Brødre ikke Tro paa Gud, hvorfor de knurrede; men Nephi havde Tro og han sagde til sin Fader: „Jeg vil gaae og gjøre de Ting, som Herren har befalet; thi jeg veed, at Herren giver ingen Befalinger til Menneskens Børn, uden han bereder en Vei for dem, saa de kunne udføre de Ting, som han befaler dem." Nephi havde Tillid til sin himmelske Fader, — han vidste, hans Ord kunde ikke feile, og hans Befalinger maatte blive adlydte, for at hans Velsignelser kunde erholdes. Dette bragte ham til at gjøre, som han var befalet, at gaae til Jerusalem med sine Brødre, der bestandigt knurrede; dog opfyldtes Nephis Forventninger at komme i Besiddelse af Pladerne, som indeholdt hans Fædres Slægtregister. Formedelst sin Tro og Lydighed var han meget begunstiget af Herren, medens hans Brødre neddroge hans Mishag over sig.

Det er tydeligt i disse Mænds Liv at see de gavnlige Virkninger af Troen. Een har en tilstrækkelig Tro paa Guds Befalinger for at bringe ham til at udføre disse Sandhedens Principer, som indeholdes i Evangeliet, hvorved han nedkalder Himmelens Velsignelser over sig selv og sine Efterkommere, medens hans Brødre Laman og Lemuel bragte den Almægtiges retfærdige Mishag over sig selv og sin Efterslægt paa Grund af Mangel paa Tro paa Guds Befalinger. Disse Exempler vise os Nødvendigheden af at stræbe efter Tro. Dersom den er opnaaet, vil den bringe os til at udøve Sandhedens og Retfærdighedes Principer, og vi ville saaledes erholde den Almægtiges Velsignelser baade for os selv og vore Efterkommere. Evangeliet er det samme i Dag, som det har været i alle Uddelinger, og naar dets Love og Principer blive udøvede, ville de frembringe de samme Virkninger blandt Menneskenes Børn; desuagtet ere vi seendrægtige til at troe disse Ting. Mange af os ere sene til at udøve de Befalinger, som Gud allerede har givet os. At dømme efter deres Gjerninger, og Gjerninger tale lydeligere end Ord, have Nogle ikke tilstrækkelig stærk Tro til at bringe dem til at samles hjem til Zion, og Følgerne ere ofte, at deres Børn opvoxe til Mænd og Qvindrr, fyldte med Tidsalderens Traditioner. Undertiden blive Børn forbittrede paa Sandheden, hvilket ikke vilde være Tilfældet, dersom deres Forældre havde Tro paa Israels Indsamling i de sidste Dage.

Der ere dem, som ikke have Tro paa Tiendeloven. Her tabe de atter igjen den Almægtiges Velsignelser paa Grund af deres Mangel af Tro. Nogle ville sige:

„Vi ville betale Tiende, naar vi komme hjem til Zion; vi ere for fattige til at betale den i dette Land." Dette fremkommer efter vor Overbeviisning kun fra deres Læber, som ere svage i Troen. Herren har sagt, at de, som vilde betale deres Tiende, skulde modtage hans Velsignelser, og deres Midler skulde tiltage. Vide vi, at Guds Ord nogensinde har slaaet Feil, naar vi have gjort vor Deel? Nei aldrig, og dersom vi betragte deres Tilstand, som betale deres Tiende og deres, der ikke gjøre det, saavel i dette Land som i Zion, ville vi finde, at de, der gjøre saaledes, nyde mere af Herrens Velsignelser end de Ulydige baade med Hensyn til deres timelige og evige Velfærd.

Dersom vi ønske at erholde Tro paa Sandhedens Principer, skulle vi bringe ethvert Princip, som vi høre, i Udøvelse; vi ville da erfare for os selv, at de lovede Velsignelser følger Udøvelsen af Himmelens Love. Vi maae end tydeligere oplyse denne Gjenstand ved at henvise til vor Daab eller Indtrædelse i Kirken. Da vi hørte Sandheden, blev det Løfte givet os, at dersom vi vilde omvende os, gaae frem og blive døbte til vore Synders Forladelse samt faae Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, skulde vi modtage et Vidnesbyrd, at vore Synder vare os tilgivne, og at dette Værk er af Gud. Have vi ikke fuldstændigt modtaget de lovede Velsignelser? Modtage vi ikke Guds Aand? Bærer ikke Aanden det Vidnesbyrd til os, at vore Synder ere os tilgivne, og at dette Værk er af Gud? Vort Svar er: Jo. Kunne vi da tvivle paa noget andet Princip af Evangeliet? O! at vi havde Tro, som Propheten Nephi havde. Da vilde alle de Hellige handle, som han gjorde; da vilde de forstaae, at Herren fordrer os ikke til at gjøre Noget, undtagen han bereder en Vei for os til at udføre det. Dersom vi tilfulde forstode disse Ting, vilde vi bestræbe os for at udføre alle Himmelens aabenbarede Love; vi vilde være agtpaagivne til enhver Pligt, som er os paalagt; vi vilde ikke krympe os for Noget — nei, selv Døden vilde tabe sin Rædsel; da vilde vi gaae frem med fuldkommen Tillid til Gud, ligegyldige for Verden og dens Tillokkelser.

Lidenskaber. — Evangeliet.

(Fra „Millennial Star.")

Forstaae vi at controlere vort Levnet paa en saadan Maade, at enhver af vor Naturs Lidenskaber blive Midler til vor Velsignelse, idet de ere underkastede vor Villie, — eller ere deres tilsyneladende uregjerlige Tilskyndelser, der undertiden reise sig ligesom for at spotte Stormen i dens ubegrændsede Vildhed, bleven til en Forbandelse for os? eller ere vi lig den sønderbrydende, nedrivende Torden, der i Lovløshed og Uorden sætter Elementerne i Bevægelse, medens vi paa samme Tid, lig Havet, i vore Anmasselser med Hensyn til Andres Ret og Frihed, ligesom den overtræder de moralske Grændser? Er dette i Almindelighed Tilfældet? Spørg kun dine egne Iagttagelser saavel med Dig selv som Andre, og uvilkaarligen vilde titusinde smertelige, dybe Sukke hæve sig for at saare dine Øren.

Hvad er Evangeliet? En Række af Principer, hvilke indbefatte, hvorledes vi skulde leve, hvorledes vi skulde tæmme Lidenskaberne og holde dem nede, i hvad Skikkelse de end vise sig; — i Glæde eller Sorg, under det kolde, ondskabsfulde, djævelske Had, viser det os hvorledes vi endnu skulde beholde Overvægten, mestre Lidenskaberne eller drive dem bort, ligesom de vare vore Tjenere. Det lærer os dette, og hvorledes vi skulde leve, hvilket overbeviser mig om, at det har en ædlere Magt, end den Menneskene ere i Besiddelse af; thi man har sagt atter og atter, at formedelst de mange raadne Saar, man har paadraget sig ved de meest anstikkende, hentærende Laster, veed man ikke, hvorledes man skal leve. Evangeliet lærer denne store, denne herlige Lektie. O, lyksaliggjørende Evangelium! store universale Lærer! gjerne vil jeg lære af Dig, thi

Fremmede Følelser ere fødte i Sjælen,
Og Lidenskaberne rasede vidt og dybt,
Lig Orkanen eller vingede Storm
Foer tværsover Oceanets Skjød.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Vi henlede de Helliges Opmærksomhed paa den lille Afhandling: „Hvorledes skal jeg komme til Zion?" saavelsom paa, hvad der tidligere er skrevet i denne Retning. Tillige anmode vi Eder indstændigen om, at I ikke alene læse og overveie, men bringe ethvert godt Raad i Udøvelse, da det er til Eders egen Fordeel. Endvidere optage vi fra „Millennial Star" Følgende:

Vrange Forestillinger i Henseende til Guds Værks Forpligtelser.

Naarsomhelst et Menneske nærer den Forestilling, at Guds Værk staaer under nogen Forpligtelse til ham, eller det skylder ham visse Begunstigelser, hvilke han er fuldkommen berettiget til at modtage fra det, er han i en meget ulykkelig Tilstand, og medmindre han snart afstaaer fra en saadan Tanke, er han let udsat for at blive indviklet i Vankeligheder, der ere meer eller mindre alvorlige. Denne Følelse er langt mere almindelig, end man kunde vente, naar Beskaffenheden af Guds Værk bliver tagen i Betragtning. Det kunde naturligviis forudsættes, at, da det er Guds Værk, vilde Enhver, der vilde forene sig med det, føle, at han ikke kunde gjøre for Meget for det, og istedetfor at det skulde være under nogen Forpligtelse til ham, eller at det skulde yde ham pekuniaire Fordele, vilde han være under de størst mulige Forpligtelser til at gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt for det, og føie sit eget vedholdende Arbeide og sin Anstrængelse til dets Magt og Indflydelse. Naar vi betragte, hvad der er hensigtet til at blive udført ved Oprettelsen af dette Værk paa Jorden i disse sidste Dage, vil det snart sees, at den Følelse, vi tale om, er høist urigtig, og som Ingen med sund Forstand kan antage. Enhver, som har opnaaet en rigtig Kundskab om Guds Værk, dets Formaal og Hensigter, seer, at dets Velfærd afhænger

af hans og hans Brødres forenede Arbeide, som bliver rettet til dets Grundlæggelse og endelige Seier paa Jorden, og at dersom han eller de Intet gjøre for det, forhindre de det fra at opnaae den Lykke, hvilken er det kjæreste Ønske, der opstaaer i enhver Helligs Hjerte, at det skulde erholde. Guds Værk blev oprettet i Begyndelsen af denne Uddeling af de Ældste og Hellige, som annammede det, idet de gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt for at bringe det fremad og udvikle det paa Jorden. Propheten Joseph tænkte ikke, at noget Arbeide eller Offer var for stort for ham for at udføre Guds Villie i Henseende til dette Værk, og dette var ogsaa Tilfældet med Mange af de første Ældste. De, som ikke gjorde dette, men saae paa Guds Værk som Noget, fra hvilket de kunde drage pecuniær Fordeel, ere ikke forblevne forenede med dette for at deeltage i alle de Fordele, som det upaatvivligen yder dem, der uegennyttigen arbeide for det.

Det er Daabskab af Folk at henfalde til den Yderlighed at forestille sig, at fordi Gud har oprettet sit Værk paa Jorden og har besluttet, at det skal udspredes og opnaae universalt Herredømme, at det derfor med den samme Hurtighed skulde naae dets endelige Bestemmelse, medens de og Andre lig dem klynge sig fast til det ligesom Sødyr og Andet, der fæster sig paa Skibets Bund og forstyrrer dets Fart ved de Hindringer, det lægger i Veien for dets Fremgang igjennem Vandet. Naarsomhelst Guds Værk har været oprettet i forrige Tider iblandt Menneskenes Børn, have de, der have været forenede med det, havt at arbeide, og Guds Sags Fremgang har været i Forhold til deres Flid i saa Henseende samt til den Tro, de have udøvet. Saaledes har det været, saaledes er det og vil det blive i vore Dage. Under Herrens Velsignelse vil hans Værk ligesom andre Ting lykkes i disse vore Dage i Forhold til hans Tjeneres og Folks Flid og Opoffrelser. Der er intet Urigtigt i denne Idee, eller det i mindste Maade nedsætter Gud vor Faders Magt og den Control, han udøver; thi han virker ved Midler, og det er til vor Udvikling og Fordeel, at vi ere paalagte saaledes at arbeide. Vi behøve Erfaring, hvilken paa denne Maade er at opnaae, og dersom han selv gjør sit eget Arbeide formedelst sin egen Magt og de talrige Redskaber, hvilke han har under sin Kontol, kunde vi ikke modtage den, og følgelig vilde vi blive aldeles uskikkede til at bevæge os i den Kreds, til hvilken han ønsker, at hans Børn skulde naae.

Vi vide, at naarsomhelst de Ældste eller Hellige faae den Idee, at Guds Rige „skylder dem et Liv," eller at de ere „Rigets Mænd," og handle efter den Idee at see efter Hjælp for at komme frem istedetfor at søge at yde Bistand til at fremskynde Guds Værk, de have indsuget og udøve farlige og fordærvelige Ideer — Ideer som, hvis de vedblive, vilde tilintetgjøre deres Brugbarhed og Væxt, og hvilke, dersom de bleve almindeligt udøvede, vilde saaledes bringe Folket til at gjøre sig aldeles uværdige til Guds Værk og de Velsignelser, der følge samme, samt vilde foraarsage, at det toges fra dem og blev givet til et andet Folk, eller at det ganske blev taget fra Jorden. Den Herre Jesus har klarligen lært, hvorledes vi skulde handle for at erholde de Velsignelser, vi behøve, enten i timelig eller aandelig Henseende. Han har mange Gange lært sit Folk at bede, og de skulde faae, at søge, og de skulde finde, at banke, og der skulde oplades for dem, tydeligt visende derved, at der fra Menneskets Side maa gjøres Anstrængelse for at erholde Velsignelserne paa den rette Maade. Han klarligen og umiskjendeligen bibragte den Idee, at den rigtige Udøvelse

af Tro i hans Navn for den Persons Vedkommende, der søgte Velsignelsen, vilde bringe ham en saadan, og det just den, som han søgte. Ved disse Midler bliver den personlige Udvikling tilveiebragt, og en Mand eller Qvinde, som er saaledes udviklet, bliver et nyttigt Medlem i Guds Kirke samt bidrager væsentligen til dens Fremgang i den foronskede Retning. Der er ingen timelig Velsignelse, som en saadan Person kunde onske, der vilde være nodvendig for at sætte ham istand til at udføre de Pligter, som maatte paahvile ham, hvilke han ikke vilde modtage, og han vilde modtage dem uden at falde tilbage til Kirken, i den Forventning, at den vilde skjænke ham saadanne Velsignelser igjen. Saadant et Løb skulde aldrig nogen Mand eller Qvinde tænke at tage, saalænge det forundes dem at leve her paa Jorden og vide, at de have Adgang til deres Fader i Jesu Navn. Det er en Følelse, som det aldrig skulde blive tilladt at faae Indgang i en Guds Tjeners eller Helligs Sind; thi dersom den ikke bliver alvorligen modarbeidet, vil den ødelægge Karakterens Uafhægighed og Mandighed, hvilke give Manden Værdighed, der er een af hans fornemste Prydelser. Kort sagt, ingen virkelig Overtrædelse er mere skikket til at nedværdige en Mand med Hensyn til hans egen Agtelse og lemlæste hans Brugbarhed, end at han bliver en Pensionær i Henseende til Guds Værk og bestandigen seer hen til det for at faae timelige Fordele, medens paa den anden Side det er en Kilde til ublandet Glæde for en retfølende Mand og bidrager til hans Selvagtelse, at han er i en saadan Stilling, at han kan bidrage med sine Midler og paa anden Maade til at fremme Guds Værk paa Jorden. Takket være Herren, det er en Glæde, som ikke er bunden til de Rige, men er udstrakt til Alle og indenfor Alles Omraade, der omendskjøndt de ere fattige, dog have forenet sig med Guds Værk paa Jorden.

Vi bekjende, at det er med smertelige Følelser og undertiden med Ærgrelse, at vi have seet denne Tilbøielighed tilkjendegivet hos Nogle, som kalde sig selv Sidste-Dages Hellige, at benytte enhver Leilighed til at kaste sig paa Guds Værk eller Kirken og tage al den Hjælp, de muligviis kunde faae, som om det var Noget, hvortil de vare fuldkommen berettigede, og hvilket vilde være en Opoffrelse af deres Ret, om de ikke erholdt det. Vi have været bedrøvede, fordi vi vidste, at de lagde Grundvolden til en Opførsel, som ufeilbarligen maatte skade dem, og om alle de Sidste-Dages Hellige gjorde det samme, vilde de gjøre sig uværdige til deres Navn og at staae for den Høieste. Forskjellige ere de Grunde, de anføre som Retfærdiggjørelse, fordi de vente Hjælp eller som Aarsager, hvorfor de skulde modtage den. Nogle foregive, at de ere meget fattige, — Andre, at de have været mange Aar i Kirken, og atter Andre, at de regelmæssigen have betalt deres Tiende og paa forskjellige Maader hjulpet til at fremrulle Værket. Nogle foregive, at de have været i Tjenesten en lang Tid og have opoffret deres Tid og Kræfter for Sandhedens Udspredelse — samt have været Redskaber til at bringe mange Sjæle til Kundskab om Gud. Alle disse ere Grunde, der skulde berettige dem, som anføre dem, til alle Helliges Opmærksomhed og Agtelse. Det vilde staae i Modstrid til vore Tilbøieligheder og vort hele Livs Slæb at ringeagte dem eller i mindste Maade forringe deres Betydenhed. Endnu tænke vi, at de Fleste af dem, som i Sandhed gaae frem, burde have altfor megen Kundskab og Erfaring om Guds Værk til at betragte det i et saadant Lys, at det skulde være ligesom et Understøttelsessamfund i Verden, — det er, efterat en

vis Sum er indbetalt, er Vedkommende berettiget til at faae sig saa Meget udbetalt, saasnart en vis Tilfældighed opstaaer.

Det er ikke fordi vi tænke, at der jo kunde være Omstændigheder, under hvilke Kirken skulde og vilde udstrække sin Hjælp, at vi skrive saaledes; thi Alle, som have kjendt Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige og dens Bevægelser fra Begyndelsen, vide, at dens Frisindethed har været uforlignelig i Verden i denne Generation; men fordi vi tænke, at de, som see til Kirken efter Hjælp og venter den som en Sag, der følger af sig selv, og som de vare fuldkommen berettigede til fra den Kilde, dog forstyrrer deres egen Tro og standser deres Udvikling samt ere en Hindring for Guds Værk. Vi vide, at det er Uret at bære over med saadanne vrange Ideer og modstridende Guds Hensigt og Villie i den aabenbarede Sandhed til Menneskene samt Oprettelsen af hans Kirke paa Jorden. De ere altfor almindeligt antagne af Mange, som ere Medlemmer af Kirken, og det er for at standse dem, at vi saaledes skrive. De maae blive aldeles udryddede fra alle de Ældstes og Helliges Sind, som ønske at være nyttige Redskaber i Guds Haand; thi ellers vil deres Indflydelse og Magt til at gjøre Godt blive alvorligen afkortet. Ethvert Menneske skulde føle, at det er under de stærkeste og vigtigste Forpligtelser til at hjælpe til at opbygge Guds Kirke for at det store Værk, som han har besluttet paa Jorden, kan opnaae sin Bestemmelse, og ikke føle, at Kirken er forpligtet til at hjælpe ham frem ved at give ham enhver Bistand, som han maatte forlange. Ved at see igjennem Fingre med en saadan Idee vilde vi dræbe al Kraft, og ved at handle efter den nedværdiger man sin ædle Stilling og sande Storhed til en saa lav og ydmygende Tilstand, at Følelsen af Medlidenhed tager Plads istedetfor Agtelse. Det er ikke nødvendigt, at en Guds Tjener eller Hellig skulde bestandigen blive saaledes betragtet af sine Medtjenere, Brødre og Søstre.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1839. (Fortsat fra Side 286.)

Søndagen den 22de. Jeg præsiderede i Forsamlingen og talte angaaende den „anden Trøster," om hvilken jeg tidligere havde givet de Tolv Underviisning.

Jeg tilbragte denne Uge med at udføre forskjellige Forretninger hjemme, med Undtagelse af at besøge de Syge, der i Almindelighed ere i Forbedring, endskjøndt det gaaer langsomt med Nogle.

Onsdag den 25de. Præsident Young besøgte Charles C. Richs og den 26de Broder Wilbers. Den 27de kjørte Broder Wilber Ældste Young og Kimball til Pittsfield.

Søndagen den 29de holdt jeg Forsamling i mit eget Huus. Efterat Andre havde talt, forklarede jeg det Unyttige i at prædike til Verden om store Straffedomme, men at vi snarere skulde fremsætte Evangeliets første Principer, og forklarede dernæst om Menneskens Søns Komme; ligeledes talte jeg om, at det er

en falsk Idee, at de Hellige tænkte at undgaae alle Straffedomme, medens de Ugudelige lide; thi alt Kjød er Lidelser underkastet, og „de Retfærdige skulle neppeligen undkomme;" — dog ville mange af de Hellige undgaae Plagerne, thi „den Retfærdige skal leve ved Tro." Mange af dem skulle alligevel falde som et Offer for Sygdom og Pestilentse paa Grund af deres Legemers Svaghed, men alligevel blive frelste i Guds Rige, saa at det er en vanhellig Tale at sige, at den og den har overtraadt, fordi han er bleven et Offer for Sygdom og Død; thi alt Kjød er Døden underkastet. Frelseren sagde: „Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes."

Mandag den 30te. Jeg var hjemme en Fjerdepart af denne Uge og gjorde Forberedelser til Conferencen. Ældsterne Young og Kimball gik til Broder Decker og Hr. Murray, Søster Kimballs Fader.

Tirsdag den 1ste October gik ovennævnte Ældster til Broder Lorenzo Young.

Torsdag den 3die var jeg i Raad med Brødrene.

Fredagen den 4de kjørte Lorenzo Young Ældsterne Young og Kimball til Jacksonville.

Løverdag den 5te. Jeg bivaanede en General-Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Commerce, Hancock County i Illinois, om hvilken Følgende er en Beretning:

Forsamlingen blev aabnet med Bøn af Præsident Joseph Smith junior, hvorefter han ved Forsamligens eenstemmige Votum blev valgt til Conferencens Præsident, og James Sloan til Skriver. Præsidenten holdt derpaa en længere Tale om Kirkens Tilstand, om de Vanskeligheder, de Hellige havde havt at kjæmpe med og om Maaden, hvorpaa de vare komne til dette Sted; han ønskede at kjende Brødrenes Anskuelser, om de ønskede at nedsætte sig paa dette Sted eller ikke; sagde, at det var et godt Sted og passende for de Hellige. Det blev derpaa eenstemmigen vedtaget, at de Hellige skulde indsamles dertil.

Følgende Embedsmænd bleve beskikkede, nemlig: William Marks til Præsident, Biskop Whitne til Biskop for det midterste Ward, Biskop Patridge for det øverste og Biskop Knight for det nederste Ward; George W. Harris, Samuel Bent, Henry G. Sherwood, David Fulmer, Alpheus Cutler, William Huntington, Thomas Grover, Newel Knight, Charles C. Rich, David Dort, Seymour Brunsen og Lewis D. Wilson til Medlemmer af Høiraadet. Alle disse antoge deres Beskikkelser, da de vare vel anseede.

Det blev dernæst bestemt, at en Green af Kirken skulde oprettes paa den anden Side af Floden i Iowa Terretorium, over hvilken Ældste John Smith blev beskikket til Præsident. Alanson Ripley beskikkedes til Biskop, og Asahel Smith, John M. Burk, A. Owen Smoot, Richard Howard, Willard Snow, Erastus Snow, David Pettigrew, Elijah Fordham, Edward Fisher, Elias Smith, John Patten og Stephen Chase bleve valgte til Høiraadet. Don C. Smith blev gjenvalgt til Præsident for det høie Præstedømme. Orson Hyde og William Smith skulde fremdeles vedblive i deres forrige Stillinger.

Breve bleve derpaa oplæste angaaende Medlemmers Fraværelse paa Grund af daarlig Helbred. Det blev voteret, at Harlew Redfield bliver suspenderet, indtil han forbedrer sig, og at han i Mellemtiden ikke skulde virke som Præsident for nogen Green eller prædike. Endvidere blev det vedtaget, at John Daley, James Daley og Milo Andreis gjenerholde deres tidligere Stilling i Kirken, samt at Ephraim Owens Bekjendelse angaaende Ulydighed til Viisdomsordet bliver antaget.

Brødrene Edward Johnston, Benjamin Johnston, Samuel Musick, John S. Fulmer, Jabez Lake, Benjamin Jones, Henry Our Bough, Reddin Allred, George W. Gee, Jesse McIntre, James Brown, Henry Miller, Artenas Johnson, Joseph G. Hovey, Robert D. Foster, Fields B. Jacaway, Zadoc Bethers, William Allred, William B. Simmons, William W. Edwards senior, William H. Edwards junior, Hosea Stout, Thomas Rich, Allen J. Stout, Esaias Edwards, John Adams, Daniel Miller, Simeon J. Comfort, Graham Coltrin, William Hyde, Andrew Henry, Reddick N. Allred, Eli Lee, Hiram W. Mikesell og Thomas S. Edwards bleve beskikkede til Ældster i Kirken og Alle antoge deres Beskikkelse med Undtagelse af Thomas S. Edwards.

John Gaylord blev efter sin Betjendelse optagen i Kirken. Abel Casto blev confirmeret ved Haandspaalæggelse, hvorefter Forsamlingen blev udsat til næste Søndags Morgen. Sex bleve døbte af Joseph Smith junior. Forsamlingen var meget stor. Vore Venner og Brødre ledsagede de Ældste til Springfield, hvor de bleve venligt modtagne og pleiede, thi de vare endnu meget svage.

Søndag den 6te. Conferencen samledes ifølge Bestemmelsen om Morgenen Klokken otte. Samuel Williams, Reuben Foot, Orlando D. Hovey, Tunis Rapelyee, Steffield Daniels, Albert Milner, David B. Smith, Eenezer Richardson, Pleasant Ewell og William Helm bleve beskikkede til Ældster og ordinerede Reynolds Cahoon, Seymour Brunson, Samuel Bent og Alpheus Cutlers Hænder.

Efter nogle Bemærkninger af Præsidenten om Orden og Sømmelighed under Conferencen, talte Lyman Wight især om Præsternes og Lærernes Pligter. Derpaa talte Præsident Joseph Smith til Conferencen om at beskikke en Patriark foruden nogle andre Sager vedkommende Kirkens Velfærd.

Efter at være bleven færdig med Forretningssagerne, gik Præsidenten over til at give de Ældste Underviisning i Henseende til at prædike Evangeliet, og talte om Nødvendigheden af at have Aanden, saa at de maatte prædike ved den Hellig-Aand, nedsendt fra Himmelen; om at være omhyggelige i at tale om saadanne Gjenstande, som ikke klarligen ere udpegede i Guds Ord, hvilket leder til Spekulation og Trætte.

De Personer, som vare blevne døbte, bleve derpaa confirmerede og flere Børn bleve velsignede af Ældsterne Cutler, Bent og Brunson. Ældste Lyman Wight talte derpaa til Forsamlingen om at oprette et Fond ved Bidrag til at betale for det Land, der var indgaaet Contract for som et Settlement for Kirken, og hvilke Bidrag derpaa bleve modtagne.

Judge Higbee blev beskikket til at ledsage Joseph Smith junior og Sidney Rigdon til Washington City.

Forsamlingen blev hævet til Mandags Morgen.

Mandagen den 7de. Conferencen mødte om Mandag Morgen ifølge Bestemmelsen.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Efter Vaabenhvilens Udløb begyndte Fjendtlighederne strax igjen. Den 29de Juni om Morgenen Kl. $1\frac{1}{2}$ begyndte Fjenderne at sætte over Alssund, hvortil de benyttede Pontonbroer og Baade. Overgangen skete med en saadan Hurtighed, at et stort Antal var kommet over inden hele den derværende Styrke var blevet samlet og ordnet til Kamp. Der opstod nu en hidsig Fægtning fra begge Sider, og der skulde være enkelte Afdelinger, som hverken vilde give eller modtage Pardon. De Danskes Tab er angivet til 2,500 a 3,000 Mand Døde, Saarede og Fangne, hvoriblandt mange Officerer. Fjenderne havde ogsaa mange Saarede og Døde. Den øvrige Deel af den danske Besætning blev lykkeligen indskibet til Hegenæs. — Den 3die i denne Maaned stod en Fægtning ved Lundbye, hvor de Danske havde et ikke ubetydeligt Tab af Døde, Saarede og Fanger.

Den 8de denne Maaned indgav Ministeriet sin Dimission efter Anmodning af Kongen. Den følgende Dag blev der dannet et nyt Ministerium med Geheimeconferetsraad, Grev Carl Moltke som Conseilspræsident.

Den 8de Juli, Morgen. Ved en Landgang af de Danske er der igaar Nat i Nærheden af Grenaa taget 3 preussiske Husarer, deriblandt en Underofficeer og 4 menige Gardister tilfange.

Tydskland. Kong Vilhem af Würtemberg er død den 25de Juni om Morgenen Kl. 5 paa Slottet Rosenstein. Kongen var født den 27de September 1781 og besteg Thronen den 30te October 1816. Han efterfølges af sin Søn Carl, der er født den 6te Marts 1823 og formælet med Storfyrstinde Olga.

Blandinger.

„Bedstefader," sagde en liden Dreng, „hvor gammel er Du?"

Den Gamle, som havde været Soldat og var meget under den almindelige Vært, tog Barnet paa sine Knæe og sagde: „Kjære Dreng, jeg er fem og halvfemsindstyve Aar gammel, men hvorfor spørger Du derom?" Drengen svarede med en Napoleons Vigtighed: „Jo, jeg synes Du er saa overordentlig liden efter din Alder."

En qvindelig Soldat. En ung Dame, 16 Aar gammel, har for kort Tid siden faaet Afsked fra de Forenede Staters Armee, i hvilken hun havde tjent i en Tid af 18 Maaneder som Kavallerist. Hun havde staaet i syv forskjellige Regimenter og deeltaget i flere Slag. Hun blev saaret ved Fredericksburg og Green River Bridge samt havde været opdaget og afskediget af Tjenesten syv eller otte Gange, men bestandigen igjen listet sig ind i et andet Regiment. Hendes Forældre boe i London i Canada.

En Qvækers Argument. „Jeg formoder De er en af de Fanatikere, der troe Bibelen?" sagde en tvivlende Student til en gammel Qvæker. Denne svarede: „Jeg troer Bibelen; troer Du den?" „Nei, jeg kan ikke have noget Beviis for dens

Sandhed." „Sandhed," svarede den gamle Mand, „troer Du, at der existerer et Frankrig?" „Ja, thi endskjøndt jeg ikke selv har seet det, saa har jeg talt med Andre, som have været der; desuden ere der bekræftende Beviser i Overflødighed paa, at et saadant Land er til." „Vil Du da ikke troe Noget, som ikke Du eller Andre have seet?" „Nei." „Har Du nogensinde seet din Forstand?" „Nei." „Kjender Du Nogen, der har seet den?" „Nei." „Troer Du, at Du har nogen?" Dette sidste Spørgsmaal endte Samtalen.

De nordamerikanske Staters Gjeld udgjør fire tusinde Millioner Dollars. En Amerikaner har beregnet denne Sum efter Sølvdollars. Han siger, at dersom disse bleve lagde Kant til Kant, vilde de naae en Strækning af henimod 90,000 engelske Miil; deres Vægt vilde udgjøre 125,000 Tons, og man kunde for disse Penge anlægge en Jernbane af 355 engelske Miles Længde.

En ung Laps sagde til en Doktor: „Jeg ønsker, at De skulde fortælle mig, hvad der er at gjøre ved mit Hoved for at bringe Alt i Orden." „Der skulde kun bringes lidt Hjerne derind, min Herre, intet Andet end Hjerne."

„Hvor reiser De hen?" sagde en ung Herre til en ældre En, der havde en hvid Krave (Præstekrave) om Halsen, da han indhentede ham nogle faa Miil fra „Little Rock" i Arkansas. „Jeg gaaer til Himmelen, min Søn; jeg har været paa denne Vei i atten Aar." „Saa farvel da, gamle Herre; dersom De har været paa Reisen til Himmelen i atten Aar og ikke er kommen længere end til Arkansas, saa vil jeg tage en anden Route.

Poesie.

Nu Tak og Priis sig hæver
Til Dig, Jehova stor,
Og medens Harpen bæver,
Lovsynges Du i Chor
Af dine Børn, som nyder
Af Livsens rene Flod,
Der nu saa klar frembryder
Fra Lysets Skaber god.

Et Bud til Jord Gud sendte
I Vest det først blev hørt;
Der Nogle sig omvendte
Og blev til Zion ført,
Men over Havets Bølger
Til Østen snart det kom;
Med Frelsens Bud der følger
En Røst om Verdens Dom.

Betragt dog hine Stater,
Der Herrens Folk uddrev,
Nu Krigen dem udmatter,
Som Guds Prophet beskrev.
Hør, Venner her i Norden,
Brug bedre Jer Forstand,
Vend om før Krig og Torden
Skal gjæste Eders Land.

Slut Pagt med Gud i Daaben
Og gaae fra Babel bort,
Mens Veien den er aaben,
Thi Tiden den er kort.
Til Zions Land vi reise,
Der bygges Herrens Huus,
Og herligt det vil kneise,
Naar Babel er i Gruus.

Da Riget nu oprettes
Igjen for Israel.
Guds Folk der rene tvættes
Og nyde Fred og Held.

Kom da I Unge, Gamle,
Adlyd kun Herrens Bud,
Da vil han Eder samle
Fra Babels Trængsel ud.

X.

Contoirets Tilgodehavende den 31te Mai 1864.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	S. Jensen	590	Rd.	5	Mk.	13	Sk.
Aarhuus.	H. Jørgensen	213	—	5	—	11	—
Christiania.	G. M. Brown	442	—	3	—	13	—
Fredericia.	G. Pegau	2	—	„	—	10	—
Gotheborg.	J. Chr. Sandberg ..	213	—	4	—	5	—
Kjøbenhavn.	H. Høgsted	136	—	1	—	12	—
Norrkoping.	C. F. Rundqvist ...	758	—	2	—	5	—
Skaane.	Sven Nilsson	623	—	3	—	7	—
Stockholm.	L. Ericzon	764	—	4	—	10	—
Sundswall.	M. Cederstrøm	139	—	5	—	„	—
Vensyssel.	L. Larsen	267	—	„	—	13	—
Dernes.	S. J. Jonasson ...	870	—	3	—	3	—
	Diverse Debitorer ...	135	—	4	–	8	—
	Summa	5159	—	4	—	14	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Saml. L. Sprague.

Trykt hos F. E. Bording.